

Siunaa kansaa Unkarin
armos lahjoin, Luoja,
anna vainon vaaroihin
käsivartes suoja –
raastamalle kohtalon
suo tie onnen uuden,
rangaistu jo meitä on
lunnaiks vastaisuuden!

Karpaateille parvet toit
isäin urhokasten,
kauniin maansa voittaa soit
Bendegúzin lasten:
missä tulvi Tonavaan
Tiszan vuo kuin meri,
siellä versoi kukintaan
uljas Árpád-veri.

Meille pellot Kunságin
täytit tähkäpäillä,
virrata soit nektarin
Tokajn viinimäillä.
Lippumme löit liehumaan
Turkin linnakkeihin –
vaihki Wien, kun Matiaan
katsoi sankareihin...

Mutta viha sydämees
syttyi synneistämme:
pilves leimus, pauantees
kiiri kiireellämme:
nuolipilviin mongolin
meidät ensin peitit,
sitten alle osmannin
orjan-ikeen heitit.

Maani, turvas tuhoten
Turkin villi kansa
laella luukumpujen
joikui voittojansa!
Rintaasi myös iskettiin
iskut poikais uhkan:
lastes vuoks sait olla niin
urna lastes tuhkan...

Luolaan luokse pülevän
tunki miekka murhaan,
maassaan isämaataan hän
etsi, mutta turhaan!
Epätoivo vierellään
kaahloi tulvaa veren
vainotut, öin yllä pään
kajo liekkimeren.

Linnan näit: nyt raunion –
riutui riemu, hurma,
tyrskii itku lohduton,
korahtelee surma.
Verestä ei vainajain
verso vapaus sorja –
hehkuu kyynelsilmät vain
orvon, joka on orja.

Sääli kansaa Unkarin,
viimain viemää, Luoja,
tuskan meren myrskyihin
anna kätes suoja –
raastamalle kohtalon
suo tie onnen uuden,
rangaistu jo meitä on
lunnaiks vastaisuuden!

finn fordítás:
Toivo Lyy. 1970